

KOSMISKĀ CĪŅA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec. 28:1, 2; 11–17; 1. Moz. 3:1–7; Atkl. 12:1–17; Rom. 8:31–39; Atkl. 14:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad pūķis, sadusmots par sievieti, devās projām, lai sāktu karu ar tiem pārējiem no viņas dzimuma, kas ievēro Dieva baušļus un tur Jēzus liecību.” (Atkl. 12:17)

Kosmiskā cīņa, ko reizēm sauc par “lielo cīņu”, ir pasaules skatījums. Tas veido fonu, kurā norisinās mūsu pasaules un pat visa Universa drāma. Grēks, ciešanas, nāve, tautu rašanās un krišana, evaņģēlija izplatīšanās, pēdējo dienu notikumi – tas viss notiek kosmiskās cīņas kontekstā.

Šajā nedēļā aplūkosim dažas svarīgas vietas, kur cīņa norisinājās, sākot ar pilnīgās būtnes (lai arī cik tas dīvaini nebūtu) Lucifera sirdi, kas savu sacelšanos nonesa uz zemi divu citu pilnīgu būtņu – Ādama un Ievas – krišanas dēļ. Pateicoties šiem diviem “izšķirošajiem notikumiem”, Lucifera un pēc tam mūsu pirmo vecāku krišanai, lielā cīņa iesakņojās un kopš tā laika plosās virs zemes. Ikviens no mums ir šīs kosmiskās drāmas daļa.

Labā ziņa ir tāda, ka kādu dienu tā ne tikai beigsies, bet tā beigsies ar pilnīgu Kristus uzvaru pār sātanu. Vēl labāka ziņa ir tā, ka, pateicoties tam, ko Jēzus izdarīja pie krusta, mēs visi varam dalīties šajā uzvarā. Gaidot visu, kas mums ir apsolīts Jēzū, kura nākšana ir nodrošināta, Dievs aicina mūs tagad ticēt un paklausīt, kas ir daļa no šīs uzvaras.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. aprīlī.

Pilnīgās būtnes krišana

Ja kosmiskā cīņa ir Bībeles pasaules skatījuma konteksts, tas rada daudz jautājumu. Svarīgākais: kā tas viss sākās? Ja Universu ir radījis mīlošs Dievs, tad ir loģiski pieņemt, ka ļaunums, vardarbība un konflikts noteikti nebija iebūvēts radītajā pasaulē no paša sākuma. Cīņa noteikti radās atsevišķi no sākotnējās radības, un tai nebija obligāti jābūt tās rezultātam. Lai arī kā, cīņa notiek, tā ir reāla, un mēs visi esam tajā iesaistīti.

Izlasi Ec. 28:1, 2, 11–17 un Jes. 14:12–14. Ko šie panti mums māca par Lucifera krišanu un ļaunuma rašanos? _____

Lucifers bija pilnīga būtne, kas dzīvoja Debesīs. Kā viņā varēja rasties netaisnība, īpaši tādā vidē? Mēs to nezinām. Varbūt tas ir iemesls, kāpēc Bībele runā par “netaisnības noslēpumu” (2. Tes. 2:7).

Neskaitot brīvās gribas realitāti, ko Dievs ir piešķīris visām savām saprātīgajām būtnēm, Lucifera krišanai nebija iemesla. Elena Vaita to dziļi paskaidro: “Nav iespējams izskaidrot grēka izcelsmi, ne arī atrast iemeslu tā pastāvēšanai. [...] Grēks ir iebūvēts, kura klātbūtnei nav iespējams atrast iemeslu. Tas ir noslēpumains, neapreķināms; attaisnot to nozīmētu to aizstāvēt. Ja varētu atrast tam attaisnojumu vai pierādīt eksistences cēloni, tad tas vairs nebūtu grēks.” (“Lielā cīņa” 492., 493. lpp.)

Aizstāj vārdu “grēks” ar “ļaunums”, un apgalvojums arī ir spēkā. Nav iespējams izskaidrot ļaunuma izcelsmi, ne arī atrast iemeslu tā pastāvēšanai... Ļaunums ir iebūvēts, kura klātbūtnei nav iespējams atrast iemeslu. Tas ir noslēpumains, neapreķināms; attaisnot to nozīmētu to aizstāvēt. Ja varētu atrast tam attaisnojumu vai pierādīt tā eksistences cēloni, tad tas vairs nebūtu ļaunums.

Padomājiet par savu personīgo pieredzi ar brīvās gribas realitāti. Kāpēc mums vajadzētu ar lūgšanām un piesardzīgi apdomāt izvēles, ko mēs izdarām, izmantojot savu brīvo gribu?

Vairāk nekā zināšanas

Lai gan mēs nevaram izskaidrot, kāpēc ļaunums radās (jo tam nav attaisnojuma), Raksti atklāj, ka tas sākās Lucifera sirdī Debesīs. Neskaitot aizraujošo ieskatu, ko mēs gūstam no Elenas Vaitas rakstiem (skatīt, piemēram, nodaļu “Ļaunuma izcelšanās” grāmatā “Lielā cīņā”), Raksti daudz nerunā par to, kā tas sākās Debesīs. Dieva Vārds ir tomēr skaidrāks jautājumā par to, kā ļaunums radās virs zemes.

Izlasī 1. Moz. 3:1–7. Kas šeit notika tāds, kas parāda Ādamam un Ievai vainu notikušajā? _____

Skumjais šajā ir tas, ka Ieva zināja, ko Dievs viņiem bija teicis. Viņa atkārtoja: “Dievs sacīja: neēdiet no tā un neaiztieciot to, citādi mirsiet!” (1. Moz. 3:3). Lai gan līdz šim Rakstos nekas nav teikts par augļa aizskaršanu, viņa zināja patiesību, ka, ēdot no tā, tas vadīs nāvē.

Sātans atklāti un kļedzoši runāja pretī šiem vārdiem. “Bet čūska teica sievai: ‘Mirt jūs nemirsiet!’” (1. Moz. 3:4).

Vai var būt vēl lielāks pretstats? Lai arī cik viltīgi sātans viņai sākumā tuvojās, ieguvis viņas uzmanību un redzēdams, ka viņa nepretojas, viņš atklāti izaicināja Kunga pavēli. Tragiskais ir tas, ka Ieva nebija nezinoša. Viņa nevarēja teikt: “Es to nezināju. Es to nezināju!”

Viņa zināja.

Tomēr, neskatoties uz šīm zināšanām, viņa vienalga rīkojās nepareizi. Ja pat pilnīgajā Ēdenes vidē ar zināšanām vien nepietika, lai atturētu Ievu (un pēc tam Ādamu, kurš arī zināja patiesību) no grēkošanas, mums nevajadzētu sevi piemuļķot, domājot, ka ar zināšanām varētu pietikt. Jā, mums ir jāzina, ko Dieva Vārds mums saka. Bet, lai mēs tiktu glābti, kopā ar šīm zināšanām mums ir nepieciešama tāda nodošanās, ka mēs arī paklausām tam, ko zinām.

Dievs teica vienu, sātans – citu. Neskatoties uz zināšanām, kādas bija Ādamam un Ievai, viņi izvēlējās klausīties sātana. Padomājiet, cik maz ir mainījies pēc tūkstošiem gadu. Kā mēs varam izvairīties no tādu pašu kļūdu pieļaušanas? _____

Karš Debesīs un virs Zemes

Mūsu pirmo vecāku krišana iegrūda pasauli grēkā, ļaunumā un nāvē. Cilvēki var nebūt vienisprātis par to, kas ir tiešais cēlonis vai kā vaina tā ir, bet kurš gan var noliegt nemierus, vardarbību, sacelšanos un konfliktus, kas ietekmē mūs visus šeit un tagad?

Mēs runājam par kosmisko cīņu, par konfliktu Debesīs. Bet, lai arī kāda būtu šī kosmiskā konflikta izcelsme, tas norisinās arī šeit, virs Zemes. Bībeles vēsture lielā mērā un daudzējādā ziņā ir lielās cīņas apraksts, sākot ar krišanu Ēdenē līdz pat noslēdzošajiem notikumiem, kas novedis pie Jēzus otrās nākšanas. Mēs dzīvojam šīs cīņas vidū. Dieva Vārds paskaidro mums, kas notiek, kas aiz tā visa stāv un, vissvarīgākais, kā tas beigsies.

Izlasi Atklāsmes 12:1–17. Kādas kaujas, kas norisinās gan Debesīs, gan virs Zemes, attēlo šī nodaļa? _____

Mēs redzam kauju Debesīs un kauju virs Zemes. Pirmā kauja notiek starp pūķi (sātanu, Atkl. 12:7–9) un Mihaēlu (ebreju valodā tas nozīmē: “Kurš ir kā Dievs”). Dumpinieks Lucifers kļūva zināms kā sātans (ienaidnieks), kas ir tikai radīta būtne, kas cīnās pret mūžīgo Radītāju Jēzu (Ebr. 1:1, 2; Jāņa 1:1–4).

Lucifers sacēlās pret savu Radītāju. Lielā cīņa nenotiek starp diviem dieviem. Tā ir radījuma sacelšanās pret Radītāju, kas atklājas arī uzbrukumos radībai.

Kritis cīņā pret Kristu Debesīs, sātans mēģināja sekot Viņam uz Zemi uzreiz pēc dzimšanas miesā (Atkl. 12:4). Zaudējis cīņu pret Kristu šajā brīdī, pēc tam tuksnesī un vēlāk pie krusta, sātans – pēc savas neizbēgamās sakāves Golgātā – devās karā pret Kristus sekotājiem. Šis karš ir plosījies visā kristīgajā vēsturē (Atkl. 12:6, 14–16) un turpināsies līdz pat galam (Atkl. 12:17), līdz sātans piedzīvos vēl vienu sakāvi, šoreiz Jēzus otrās nākšanas laikā.

Izlasi Atkl. 12:10–12. Kādu cerību mēs atrodam šajos pantos cīņas un konfliktu vidū, kas redzams citos pantos? _____

Ar jums vienmēr, līdz pat laiku beigām

Atklāsmes grāmata paredzēja vajāšanas, ko Dieva ļaudis piedzīvos lielākajā draudzes vēstures daļā. Atklāsmes grāmatas 1260 pravietiskās dienas (sk. arī Atkl. 12:14) norāda uz 1260 draudzes vajāšanu gadiem.

“Vajāšanas, kas iesākās Nerona valdīšanas laikā, kad mocekļa nāvē mira Pāvils, ar lielāku vai mazāku niknumu turpinājās vairākus gadsimtus. Kristiešus nepatiesi apsūdzēja visatbaidošākajos noziegumos un paziņoja, ka lielās nelaimes – bads, mēris un zemestrīces – ir radušās viņu dēļ. Tiem kļūstot par vispārēja naida un aizdomu objektu, tūlīt arī radās ļaudis, kas peļņas dēļ nodeva nevainīgus cilvēkus. Tos notiesāja kā dumpiniekus, kas sacēlušies pret impēriju, kā reliģijas ienaidniekus un sabiedrībai kaitīgus elementus. Ļoti daudzus izveda pie plēsīgiem zvēriem vai dzīvus sadedzināja amfiteātros.” (“Lielā cīņa” 40. lpp.)

Vienlaikus sievietē (draudze) bēga tuksnesī (Atkl. 12:6). Viņa ir aprakstīta kā ērglis ar diviem spārniem. Tas atklāj, ka tā bēg prom uz vietu, kur var atrast palīdzību. Par viņu parūpējās tuksnesī, un čūska jeb sātans nevarēja tikt tai klāt (Atkl. 12:14). Dievs vienmēr ir pasargājis atlikumu, pat lielu vajāšanu laikā, un Viņš to darīs atkal gala laikā.

Šo pēdējo dienu briesmu vidū Kristus saviem ļaudīm teica: “Redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām” (Mat. 28:20). Kā mēs saprotam šo brīnišķīgo apsolījumu, īpaši zinot par daudzu Viņa sekotāju mocībām? (Sk. Rom. 8:31–39 un Mat. 10:28). _____

Nekas – ne vajāšanas, ne bads, ne nāve – nevar šķirt mūs no Dieva mīlestības. Kristus klātbūtne pie mums, vienalga, vai tas ir tagad vai gala laikā, nenozīmē, ka mēs nepiedzīvosim sāpes, ciešanas, pārbaudījumus vai pat nāvi. Mums šajā dzīvē nav apsolīti šādi atvieglojumi. Tas nozīmē, ka caur Jēzu un to, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis, mēs varam dzīvot ar cerību un apsolījumu, ka Dievs ir ar mums šajos pārbaudījumos un ka mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums jaunajās Debesīs un uz jaunās Zemes. Mēs varam dzīvot ar cerību, ka, neskatoties uz to, kam mēs ejam cauri šeit, līdzīgi Pāvilam mēs varam būt droši, ka “man atlicis taisnības vainags, ko tajā dienā man piešķirs Kungs, taisnais Tiesnesis, un ne tikai man, arī visiem citiem, kam Viņa atnākšana ir mīļa” (2. Tim. 4:8). Mēs, kam “Viņa atnākšana ir mīļa”, varam prasīt šo cerību un apsolījumu arī sev.

Likums un evaņģēlijs

Kā septītās dienas adventisti mēs savā nosaukumā esam ielikuši visu, par ko stāvam. “Septītā diena” aino septītās dienas sabatu, kas norāda uz mūsu ticību nevis tikai šim vienam bauslim, bet visiem. Vārds “adventisti” norāda uz mūsu ticību Jēzus otrajai nākšanai, patiesībai, kas var notikt, tikai pateicoties tam, ko Kristus paveica ar savu salīdzinošo nāvi, kad Viņš nāca pirmo reizi. Tādējādi mūsu nosaukums “septītās dienas adventisti” norāda uz divām svarīgām un nedalāmām mūsu laika patiesības sastāvdaļām – likumu un evaņģēliju.

Kā šie panti norāda, cik cieši saistīti ir likums un evaņģēlijs?

Jer. 44:23 _____

Rom. 3:20–26 _____

Rom. 7:7 _____

Evaņģēlijs ir labā vēsts, ka, lai arī mēs esam grēkojuši, pārkāpjot Dieva likumu, ticot tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta, mūsu grēki, Viņa likuma pārkāpšana mums var tikt piedota. Mums ir dots arī spēks paklausīt šim likumam pilnībā.

Tāpēc nav brīnums, ka pēdējo dienu kontekstā, lielajai cīņai plosoties īpašā niknumā, Dieva ļaudis ir aprakstīti ļoti īpašā veidā.

Izlasi Atkl. 14:12. Kā šis pants atklāj saistību starp likumu un evaņģēliju? _____

Kā mēs kā septītās dienas adventisti, kā cilvēki, kas ticam paklausībai Dieva likumam, varam parādīt citiem, ka paklausība likumam nav burta kalpība, bet dabisks iznākums tam, ka mēs mīlam Dievu un esam glābti Viņā? Kā tādi panti kā 5. Moz. 11:1 un 1. Jāņa 5:3 atbalsta šo domu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Atkl. 12:9–12 un Elenas Vaitas grāmatas “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Kāpēc tika pieļauts grēks?”.

“Kamēr visas radītās būtnes atzina mīlestības uzticību, visā Dieva Universā bija pilnīga saskaņa. Debesu būtnēm bija prieks piepildīt sava Radītāja nolūku. Tās priecājās atspoguļot Viņa godību un izteikt Viņam slavu. Kamēr augstākā bija Dieva mīlestība, savstarpējā mīlestība bija uzticama un nesavtīga. Nebija nekādas nesaskaņu nots, kas sabojātu dievišķo saskaņu. Tomēr šajā laimīgajā stāvoklī notika izmaiņa. Bija viens, kas sabojāja brīvību, ko Dievs bija dāvājis saviem radījumiem. Grēks sākās pie tā, kas, būdams vistuvāk Kristum, bija saņēmis vislielāko Dieva pagodinājumu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 35. lpp.)

Ievēro Elenas Vaitas vārdus “mīlestības uzticība”. Šī spēcīgā frāze, kas ir nozīmes pilna, norāda uz faktu, ka mīlestība vada uz uzticību, uzticamību. Dzīvesdraugs, kas mīl savu otro pusīti, parādīs šo mīlestību uzticībā. Tā tas bija ar šīm būtnēm Debesīs, un tā tam vajadzētu būt arī ar mums tagad, mūsu attiecībās ar Dievu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi mums ir pierādījumi Rakstos, kas norāda ne tikai uz sātana realitāti, bet arī uz viņa lomu lielajā cīņā? Kā mēs varam palīdzēt cilvēkiem saprast, ka sātans ir reāla, personīga būtne, nevis tikai ļaunuma simbols cilvēka sirdī?

2. Mēs kā septītās dienas adventisti esam svētīti ar neticami plašām zināšanām attiecībā uz Bībeles patiesību. Lai arī cik tas ir brīnišķīgi, kāpēc tomēr ar šīm zināšanām nepietiek, lai mūs glābtu? Kas bez intelektuālām zināšanām mums vēl ir vajadzīgs?

3. Kā tu esi piedzīvojis Jēzus klātbūtni savā dzīvē jau tagad? Kā šie piedzīvojumi var palīdzēt tev jebkādos bēdu laikos, ko tu piedzīvo?

4. Grupā pārrunājiet vairāk šo frāzi: “mīlestības uzticība”. Kā šī doma var labāk palīdzēt mums izprast saistību starp likumu un žēlastību, kā arī starp ticību un paklausību? Ko tā mums māca par brīvību, kas raksturīga visai mīlestības idejai? Kā mēs vēl joprojām varam atklāt “mīlestības uzticību”?